

George

Tereza
Irina

Cei doi au pătruns într-o pădure ciudată, cu copaci și plante care păreau obișnuite la prima vedere, dar, dacă te uitați mai atent la ele, observați amănunte destul de bizare. Pe scurt, piticul și fetița au ajuns sub un copac de pe ale cărui crengi se desprindeau frunze care, în loc să se așternă pe pământ, prindeau viață și, făcând piruete în aer, scriau nume.

Apoi... dispăreau!

— Acesta e copacul numelor bunicilor. Mulți părinți le dau copiilor numele taților sau ale mamelor lor. Acest George, de exemplu, a primit numele bunicului său, care avea o inimă foarte generoasă, ca și Tereza, care le făcea mâncarea cea mai gustoasă nepoților ei.

Într-o seară ca oricare alta, într-o casă ca oricare alta, când să meargă la culcare, o fetiță își face în sfârșit curaj să mărturisească un secret:

— Mamă, m-am săturat de numele meu... N-aș putea să-l schimb?

— Lasă-mă să mă gândesc... Da, ar exista o modalitate. Trebuie să i-l dai înapoi celui care păzește copacul cu nume și să ceri, în schimb, unul nou.

— Și cum pot să fac asta?

— Dacă îmi amintesc bine, înainte să adormi, trebuie să reciti această poezioară:

Piticule Pino, vino degrabă,
am treburi mari și nu e de șagă.

Du-mă pe tărâmul numelor,
să le cer un schimb piticilor.

Apoi închizi ochii și, dacă ai făcut totul așa cum trebuie, peste noapte o să își facă apariția un pitic mititel.

În seara aceea, fetița a urmat toate indicațiile mamei. Pentru așa o ocazie, s-a îmbrăcat cu pijamaua ei preferată. După ce a spus poezia, s-a dus la culcare și a închis ochii zâmbind.

